

– N'a avut cine!... Aseară era calul în grajd, iar azi dimineață nu l-am mai găsit!

Colonelul ridică o mână în sus și hotărî oprirea trupei.

– Să-l căutăm, Părinte!... Dacă l-au furat oamenii miei, atunci trebuie să fie negreșit aicea. Cum era calul Sfinției Tale?

– Alb peste tot!... Alb ca zăpada!

Toți caii regimentului fură aduși la un loc și rânduți pe două șiruri. Preotul trecu de mai multe ori printre ei și-i cercetă amănunțit, dar nici urmă de cal alb.

– Nu-i, domnule colonel!... Nu este aici!... Poate că n'au fost aduși toți caii!

Plutonierul major vine cu matricola și cercetează caii după semnele lor. Preotul vede că regimentul nu are decât caii cari în mod reindoios îi aparțin.

Preotul mai face o cercetare și trece printre cai. El se oprește în fața calului murg cu pata albă între ochi, care, ori de câte ori trece preotul, întinde botul și nechează ușor.

– Domnule colonel!..., după statură și după privire, parc'ar fi asta, dar al meu era alb!...

Preotul se depărtează puțin, apoi strigă, întinzând palma stângă în formă de căuș:

– Mânzul tatei, unde ești?

Din cele două șiruri de cai răspunde numai murgul printr'un nechezat prelung și 'ncteișor.

Preotul se apropie din nou de murg, care-și întinde buzele-i fine către palma întinsă.

– Asta-i, domnule colonel! Asta-i, fiindcă l-am crescut mai mult din palmă; dar..., Dumnezeu să mă ierte!, eu sînt om al credinții și nu pot năpăstui pe nimeni. Al meu era alb ca zăpada!

Preotul își ceru iertăciune și se întoarse trist acasă.

După o săptămână de mers prin ploaie însă, moș Ilie Pogoană ajungea la Negreștii din Vaslui cu un cal alb ca zăpada.

Mihail Pricopie.

VANTULUI ȘESULUI, ACEL CE VANTURĂ

Ioachim du Bellay.

O voi, ușoară ceată,
Ce cu-ăripi de săgeată
Prin lume tot zburăți
Și 'n glas șuierător
Verdeața umbrelor
Ușor o clătinași,

Priviți și vioarele
Și crini și floricele
Și rosele frumoase

Cu-adânci roșii petale
Abia ieșite 'n cale,
Garoafe, dulci miroase,

Cu suflul vostru blând
Atingeți lunecând,
Atingeți acest loc,
Pe când mă zbucium eu,
Când vântur grăul meu
În soarele de foc.

Trad. de N. Iorga.